

בית המשפט העליון

עפ"ג 12529-09-25

לפני: כבוד השופט יחיאל כשר

המערערת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: דוד אהרון

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בירושלים (השופטת ח' מ' לומפ), מיום 8.7.2025, ב-ת"פ
37558-06-23

תאריך הישיבה: י"ד אלול תשפ"ה (07 ספטמבר 2025)

בשם המערערת: עו"ד ורד חלאוה

בשם המשיב: עו"ד דותן דניאלי

החלטה

בפניי בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
(השופטת ח' מ' לומפ), מיום 8.7.2025, ב-ת"פ 37558-06-23, עד להכרעה בערעור
שהגישה עליו המבקשת.

רקע הדברים

1. ביום 22.9.2024, הורשע המשיב, על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירת
גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(2) לחוק העונשין,
התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

2. בתמצית, בכתב האישום המתוקן נטען כי ביום 18.5.2023, לאור חשדו של
המשיב כי המתלונן "התחיל" עם בת זוגתו, המשיב ואדם נוסף, עימו יש לו היכרות
מוקדמת וחברות (להלן: הנאשם הנוסף), הגיעו לחניון במקום עבודתו של המתלונן ומנעו
ממנו להמשיך בדרכו לעבר מקום עבודתו. בהמשך, הנאשם הנוסף חטף את הטלפון הנייד
של המתלונן, ואילו המשיב החל לדחוף את המתלונן לתוך מחסן המצוי בחניון. בעקבות
כך, הדף המתלונן את המשיב באגרוף לחזהו. או אז, הכה המשיב באגרופו על הצד
השמאלי של פניו של המתלונן. לאחר שהמתלונן נסוג לאחור, המשיב התקרב למתלונן,

וניסה לתת למתלונן אגרוף נוסף, ממנו הצליח המתלונן להתחמק. גם לאחר פציעתו ממכת האגרוף שספג בפניו, וחרף ניסיונותיו של המתלונן להרגיע את הרוחות ולהבהיר כי מדובר בטעות, המשיב והנאשם הנוסף מנעו מהמתלונן להתרחק מפתח המחסן, תוך שהנאשם הנוסף קורע את חולצתו של המתלונן, עד שלבסוף המשיב והנאשם הנוסף הלכו מהמקום מבלי להגיש עזרה למתלונן, אשר נותר מדמם.

כתוצאה מהאירועים המתוארים, נשברה לסתו של המתלונן בשני מקומות, והוא עבר ניתוח להחזרת השברים וקיבועם. כמו כן, המתלונן אושפז בבית חולים במשך חמישה ימים, ושחרר כשאינו יכול לפתוח את פיו ולאכול אוכל מוצק. לשם שלמות התמונה, יצוין כי מתסקיר נפגע העבירה שהוגש לבית המשפט המחוזי ביום 29.12.2024, עולה כי בשל האירועים המתוארים, המתלונן הסתגר בביתו במשך חודשים ארוכים מחשש לפגיעה נוספת וכן עודנו מתמודד עם תסמינים פוסט-טראומטיים ועם רגרסיה בתפקודו התעסוקתי.

3. לאחר שהרשיע את המשיב בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום המתוקן, הורה בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת ח' מ' לומפ), לשירות המבחן, להגיש תסקיר בעניינו של המשיב. בתסקיר שהוגש ביום 12.1.2025, ציין שירות המבחן, בתמצית, כי המשיב נעדר עבר פלילי, וכן כי לשיטת המשיב מעשיו נעשו באימפולסיביות, מתוך הגנה עצמית ובלא תכנון מוקדם. בהקשר זה, ציין שירות המבחן כי המשיב מתקשה לערוך התבוננות מעמיקה על העבירה שביצע, אם כי חש חרטה עליה והביע אמפתיה ראשונית כלפי המתלונן. כמו כן, ציין שירות המבחן כי המשיב שירת בתפקיד לחימה בצה"ל ולטענתו לחם בשבעה באוקטובר ובמלחמת "חרבות ברזל", וכעת משרת מעת לעת בשירות מילואים. כמו כן צוין רצונו של המשיב להתגייס לשירות קבע בצה"ל. באשר לרמת הסיכון הנשקפת מהמשיב, שירות המבחן קבע כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצד המשיב הינה נמוכה. לאור האמור, שירות המבחן המליץ כי על המשיב יוטל מאסר שיבוצע בעבודות שירות, נוסף למאסר על תנאי ופיצוי לנפגע העבירה.

בהתאם להוראת בית המשפט המחוזי (השופטת ח' מ' לומפ), הוגש ביום 4.5.2025 תסקיר משלים (להלן: התסקיר המשלים), בו הדגיש שירות המבחן את רצונו של המשיב להשתלב בשירות קבע בצה"ל ביחידה חדשה. עוד צוין בתסקיר המשלים, כי ממסמך חתום על-ידי קצין צה"ל בדרגת סרן, אותו העביר המשיב לשירות המבחן, עולה כי הטלת עונש מאסר בפועל או עבודות שירות "תפגע ביכולת גיוסו לקבע". בהקשר זה, שירות המבחן ציין כי המשך השירות הצבאי, עשוי להוות גורם מפחית סיכון להישנות עבירות אלימות על-ידי המשיב. לאור האמור, שינה שירות המבחן מהמלצתו הקודמת,

והמליץ להטיל על המשיב צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 350 שעות, על מנת שלא לפגוע בסיכוייו להתקבל לשירות קבע בצה"ל.

4. ביום 8.7.2025, לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים לעונש, ניתן גזר דינו של בית המשפט המחוזי (השופטת ח' מ' לומפ), בעניינו של המשיב (להלן: גזר הדין).

בגזר הדין, עמד בית המשפט המחוזי על חלקו המשמעותי של המשיב בעבירה שבוצעה, שכן הוא שהכה באגרופו את המתלונן וגרם לפציעתו, ועל הנזקים הרבים, הפיזיים והנפשיים, שנגרמו למתלונן בעקבות העבירה. לצד זאת, בית המשפט המחוזי עמד על כך שהאשם במעשי המשיב איננו מצוי ברף הגבוה, מאחר שהמשיב והנאשם הנוסף לא הצטיידו בנשק קר לביצוע העבירה, מאחר שהנזקים שנגרמו למתלונן נגרמו מאגרופ אחד בלבד לפניו, וכן מאחר שהנסיבה המחמירה בעבירה שביצע המשיב איננה קשורה לפעולות שביצע, אלא לכך שאלו בוצעו בצוותא.

משכך, ולאחר סקירת הפסיקה הרלוונטית, קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של המשיב, על-פי כתב האישום המתוקן, עומד על 9 עד 30 חודשי מאסר, לצד רכיבי ענישה נלווים הכוללים פיצוי משמעותי למתלונן.

לעניין קביעת עונשו של המשיב בתוך המתחם, נתן בית המשפט המחוזי משקל, בין היתר, לכך שלא עולה כי למשיב ישנם דפוסי אלימות מושרשים, לכך שהמשיב נעדר עבר פלילי ולנסיבותיו האישיות. בגזר הדין הודגשה אמירת שירות המבחן, בתסקיר המשלים, לפיה גיוסו של המשיב לשירות קבע בצה"ל עשוי להוות גורם מפחית סיכון להישנות עבירות בעתיד, וכן לכך שאפשרות זו תסוכל אם יוטל עליו עונש מאסר, גם אם בדרך של עבודות שירות. לאור זאת, קבע בית המשפט המחוזי כי יש להקל את עונשו של המשיב, בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין, להימנע מהטלת עונש של מאסר מאחורי סורג ובריח או אף בדרך של עבודות שירות, ולאמץ את המלצת שירות המבחן במלואה.

אי לכך, בית המשפט המחוזי גזר על המשיב ביצוע צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 350 שעות (להלן: צו השל"צ); 10 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, באם יעבור המשיב כל עבירת אלימות מסוג פשע; 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, באם יעבור המשיב כל עבירת אלימות מסוג עוון; ותשלום פיצוי למתלונן בסך 18,000 ש"ח.

5. ביום 4.9.2025 הגישה המבקשת ערעור על קולת עונשו של המשיב, ובצדו בקשה לעיכוב ביצועו של צו השל"צ, היא הבקשה שבפניי.

הבקשה לעיכוב ביצוע

6. בבקשה לעיכוב הביצוע שהגישה המבקשת, נטען כי העונש שנגזר על המשיב מקל עימו באופן בלתי סביר, כי לא היה כל מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי השיקום, וכי ראוי להחמיר בעונשו של המשיב באופן ממשי. בנוסף, נטען כי חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם, מטעמי שיקום, שמורה למקרים חריגים וייחודיים שבהם קיים סיכוי ממשי לשיקום. ברם, לטענת המבקשת, בית המשפט המחוזי לא הצביע בגזר הדין על קיומה של כל אינדיקציה אובייקטיבית לקיומו של הליך שיקומי-טיפולי שעבר המשיב, אלא הסתמך, בעיקרו של דבר, על האמור במכתב קצין צה"ל שצורף לתסקיר המשלים. עם זאת, לטענת המבקשת, אין כל ערובה לכך שהמשיב ישרת בצבא קבע, לא הוכחה התזה של שירות המבחן כי שילוב המשיב בצבא קבע אכן יתרום לשיקומו, וממילא שיקולי שיקום מהווים רק שיקול אחד מבין השיקולים שנדרש בית המשפט לשקול לצורך גזירת הדין, שיקול אשר לשיטת המבקשת ניתן לו משקל יתר בנסיבות דנן.

7. הואיל ובהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 5.8.2025 (השופטת ח' נ' לונמן), נקבע כי המשיב יתחיל לבצע את צו השל"צ ביום 6.9.2025, הוריתי, ביום 4.9.2025, על עיכוב ביצוע הצו עד למתן החלטה אחרת.

8. ביום 7.9.2025 התקיים בפניי דיון בבקשה לעיכוב הביצוע. במסגרת הדיון, באת-כוח המבקשת עמדה על חומרת מעשיו של המשיב, חומרה אשר, לטענת המבקשת, מצדיקה את התערבותה של ערכאת הערעור והטלת ענישה משמעותית על המשיב, לרבות הטלת מאסר מאחורי סורג ובריח. המבקשת טענה כי באם יתחיל המשיב לבצע את צו השל"צ, הדבר עשוי לסכל את האפשרות שערכאת הערעור תטיל על המשיב ענישה המשקפת את עמדתה. מנגד, בא-כוח המשיב טען כי אין לעכב את ביצועו של צו השל"צ עד להכרעה בערעור, מהטעם שמפקדיו בצה"ל של המשיב הודיעו לו כי לא יהיה ניתן לגייסו לשירות מילואים, כל שכן לגייסו לשירות קבע, אם הוא לא יתחיל בביצועו של צו השל"צ באופן מידי. בנוסף, טען בא-כוח המשיב כי לא יגרם למבקשת כל נזק אם יתחיל המשיב לבצע את צו השל"צ, לאלתר.

9. ענייננו בבקשת המדינה לעיכוב ביצוע צו שירות לתועלת הציבור, עד להכרעה בערעור שהוגש על-ידה על קולת העונש.

בעבר, קבעה פסיקתו של בית משפט זה כי מקום שבו נגזר על הנאשם עונש לביצוע בדרך של שירות לתועלת הציבור, והנאשם ביצע אותו, ערכאת הערעור אינה מוסמכת להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל (ראו: רע"פ 6374/08 גנני נ' מדינת ישראל (6.2.2012); רע"פ 6219/12 טרוסי נ' מדינת ישראל (5.6.2014) (להלן: עניין טרוסי)). בהתאם, בפסיקתו של בית משפט זה נקבע כי, ככלל, מקום בו מוצא ביחס לנאשם צו שירות לתועלת הציבור, והמדינה מעוניינת לערער על קולת העונש, עליה להגיש בקשה לעיכוב ביצוע עוד בטרם שהחל הנאשם לבצע את השירות לתועלת הציבור; וכי מדיניותו של בית המשפט תהיה להיעתר לבקשות אלו (ראו: דנ"פ 1537/12 מדינת ישראל נ' גנני, פסקה 8 (20.5.2012); עניין טרוסי, פסקה 11).

10. בחלוף השנים, תוקן חוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 (ראו: חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 77), התשע"ז-2017 (להלן, בהתאמה: חוק סדר הדין הפלילי ו-תיקון 77 לחוק סדר הדין הפלילי)), וכיום קובע סעיף 213(1) לחוק סדר הדין הפלילי כי אם קיבל בית המשפט ערעור על גזר הדין, "רשאי הוא להטיל על הנאשם כל עונש שהערכאה הקודמת היתה מוסמכת להטיל, בין אם הנאשם החל לשאת את העונש שהטילה עליו הערכאה הקודמת או סיים לשאתו, ובין אם לאו". לפיכך, ההלכה כיום היא כי אף שביצוע צו השירות לתועלת הציבור מהווה שיקול שעל ערכאת הערעור לקחת בחשבון, ריצוי מרבית השעות לתועלת הציבור איננו גורע מסמכות בית המשפט שלערעור מלהטיל על המשיב עונש נוסף וחרמור יותר מזה שהוטל עליו תחילה (ראו: רע"פ 9938/17 דהאן נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (1.1.2018); רע"פ 1606/17 שווא נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (8.4.2018); רע"פ 7921/23 אבו קנדיל נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (15.11.2023)).

11. על רקע האמור לעיל, ראוי להדגיש כי אף שמדיניותו של בית משפט זה היא כי, ככלל, יש מקום להיעתר לבקשות המדינה לעיכוב ביצוע צו שירות לתועלת הציבור עד להכרעה בערעורה על קולת העונש (ראו למשל: עפ"ג 17833-09-24 מדינת ישראל נ' פלוני (6.10.2024)), קבלתן איננה עניין "אוטומטי". גם במקרים אלו, נדרש בית המשפט לבחון את השיקולים הרגילים שעליו לבחון בעיכוב ביצוע, ובכללם את סיכויי הערעור ואת יתר נסיבות העניין (ראו והשוו: ע"פ 1408/18 מדינת ישראל נ' בן דרור, פסקה 15 (21.2.2018)).

12. בענייננו, מבלי לקבוע מסמרות בדבר, אעיר כי מהתסקירים שערך שירות המבחן לא עולה תמונה של הליך שיקום חריג ויוצא דופן שערך המשיב בחלוף כמעט שנתיים וחצי מאז שבוצעה העבירה על-ידו, וכי סיכויי הערעור שהגישה המבקשת אינם נראים על-פניהם כנמוכים.

למול זאת, טענתו היחידה של המשיב בדבר הנזק שייגרם לו באם יעוכב צו השירות לתועלת הציבור שהוצא בענייננו, היא טענתו בדבר הפגיעה שתגרם לאפשרות להמשיך בשירות מילואים בצה"ל ולהשתלב בהמשך בשירות קבע.

מבלי להמעיט ולו כמלוא הנימה מחשיבות שאיפתו של המשיב להשתלב בשירות מילואים, ואף, בעתיד, בשירות קבע, שהינו רצון ראוי להערכה ללא כל ספק, אין בידי לקבל את טענתו של המשיב לעניין זה. על-פני הדברים, נראה כי ככל ולא מתעורר אצל רשויות הצבא קושי לגייס את המשיב לשירות מילואים, כל שכן לשירות קבע, כאשר המשיב הורשע בעבירת אלימות בנסיבות מחמירות, וכן עומד ותלוי בענייננו ערעור על גזר דין אשר במסגרתו לא ניתן לפסול אפשרות כי יוטל עליו מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה (או לחילופין, לביצוע בעבודות שירות), קשה לקבל כי עיכוב ביצועו של צו השירות לתועלת הציבור שהוטל על המשיב הוא שאמור לעורר קושי אצל רשויות הצבא לגייס את המשיב. מכל מקום, לא הוצג בפניי טעם סביר לכך שדווקא עיכוב ביצועו של צו השירות לתועלת הציבור הוא שיסכל את אפשרות שילובו האפשרי של המשיב בצה"ל, בשירות מילואים או בשירות קבע.

13. סיכומו של דבר: אני מורה על עיכוב ביצועו של צו השירות לתועלת הציבור שנגזר על המשיב, עד להכרעה בערעור. למען הסר ספק, יתר רכיבי גזר הדין אינם מעוכבים ונותרים על כנם.

ניתנה היום, ח' תשרי תשפ"ו (30 ספטמבר 2025).

 יחיאל כשר
 שופט